

Einstein-standarden

– Menneskehedens fremtid i rummet

Hvilke er de eksisterende potentialer, som må udvikles, hvis vi skal give menneskeheden en fremtid?

Del I af LPAC-webcast, 30. sept., 2016.

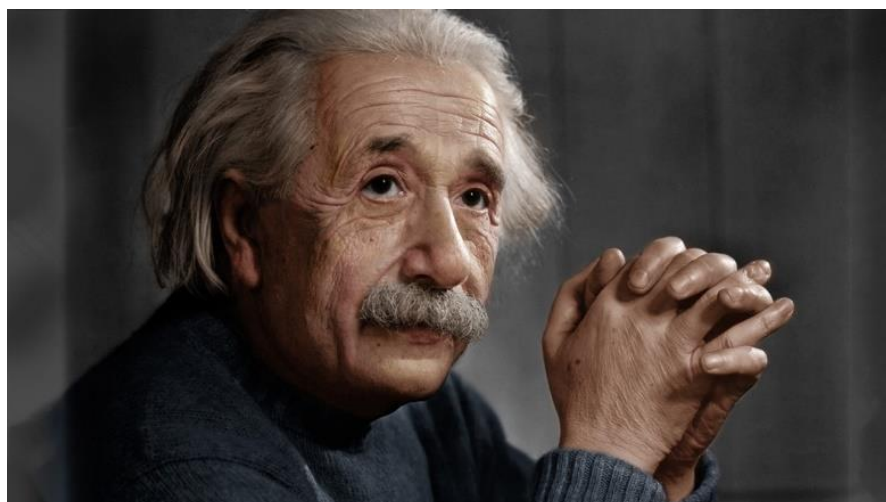
Matthew Ogden: Det er den 30. september 2016. I aften har vi med os her i studiet Jason Ross og Benjamin Deniston fra LaRouchePAC Videnskabsteam, og via video Diane Sare og Michael Steger, begge fra LaRouchePAC Politiske Komité.

Vi talte for ganske kort tid siden med Lyndon LaRouche, og hr. LaRouches åbningsbemærkninger er de følgende:

»Det vigtigste spørgsmål, der konfronterer menneskeheden, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på hvilke menneskehedens fremtid er beroende?

Hvilke er de videnskabelige opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er mennesket, og på hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?»

Dette er ikke et praktisk (pragmatisk) spørgsmål, men et ægte, videnskabeligt spørgsmål, i ægte videnskabelig forstand. Hr. LaRouches bemærkninger kom netop i kølvandet på den absolutte sejr, det øredøvende nederlag, som vi har givet Barack Obama, med den rungende underkendelse i begge USA's Kongreskamre – både i Senatet og Repræsentanternes Hus – af Obamas veto af JASTA-loven. Det er udbredt anerkendt, at LaRouchebevægelsen, og de af jer, der ser med her i dag, spillede en central rolle i denne sejr sammen med 11/9-familierne. Det står vist klart, at hr. LaRouches personlige, modige, konstante og vedvarende lederskab i denne sag har leveret dette historiske nederlag til Obama.

Albert Einstein (1879-1955).

Vi ved, at vi, som det klart demonstreres af Obamas afskyligt arrogante respons til denne underkendelse, som han fik, og hvor han sagde, »Dette er det mest beskæmmende øjeblik i det amerikanske Senats historie«, osv.; vi ved, at vi har med en narcissist at gøre. Og en narcissist er, når han/hun får et sådant nederlag, meget farlig. Og vi ser en optrapning frem til en atomkrig, rundet af Obamas personlige ønske om at konfrontere både Rusland og Kina; samt afvisningen af at give fredsprocessen Syrien mulighed for at virke. Og ligeledes det totale kollaps af Deutsche Bank, nummer ét, og så hele resten af finanssystemet. Man har sagt, at dette er en omvandrende zombie-bank, som skaber en zombie-økonomi; dette er langt værre end Lehman-processen. Så næste skridt er selvfølgelig den omgående genindførelse af Glass-Steagall.

Men hr. LaRouche var imidlertid meget udtrykkelig i dag – og vi får hans bemærkninger nedskrevet og omdelt, så I kan læse det ordret – med at sige, at løsningen på dette ikke er et spørgsmål om noget praktisk. Vi må smide alle de fejlslagne tankegange i skraldespanden, og vi må skabe en helt ny anskuelse af menneskets forhold til Universet. Vi vil her i aften få en temmelig dybtgående præsentation og diskussion om nogle af disse spørgsmål. Vi takker jer for at være med i denne diskussion, og vi håber på fuld deltagelse.

Jeg vil nu give ordet til Ben for at indlede denne diskussion.

Benjamin Deniston: Jeg mener, at hr. LaRouche afgjort hævdede kravene i vores diskussion med ham her til morgen; og jeg mener, at det er en meget passende og nyttig intervention i den måde, hvorpå mange mennesker tænker om situationen, for, som du sagde, så har vi haft en enorm sejr med Obama, der netop blev hårdt angrebet for sit forsøg på et forræderisk veto af JASTA-loven og beskyttelse af saudierne. Dette er en betydningsfuld sejr, men det, der kom ud af diskussionen med hr. LaRouche, mener jeg, er, at det er en sejr for vores sag som en bevægelse, som hr. LaRouche på unik vis har skabt; og for vores mission som bevægelse, som er at bevæge menneskeheden fremad fra det højeste standpunkt. Dette er ikke blot en sejr, mht. til [Washington] D.C.'s politik; det er ikke blot en sejr mht. partidebatter og de normale politiske vilkår, som folk tænker på i USA i dag. Det er en sejr mht. vores mission som en organisation, der udgår fra det højeste, historiske, videnskabelige niveau for at forstå, hvad pokker menneskeheden på denne planet er? Det er, hvad vores kamp går ud på; vi må vende os mod denne slags spørgsmål, og vi må besejre disse forfærdelige kræfter, der holder menneskeheden tilbage – Obama er et eksempel, og saudierne er et eksempel. Men sejre over disse onder er sejre for den ægte fremskridts sag; ægte, økonomisk fremskridt, som hr. LaRouche forstår det.

Som han sagde tidligere i dag, så er ægte økonomi, som han forstår det, meget anderledes end det, almindelige folk tror om økonomi. Det drejer sig ikke bare om pengespørgsmål, eller endda produktion eller produkter eller sådan noget; men, hvis man taler om økonomi, så taler man om den menneskelige art. Man taler om, hvordan vi skal gøre fremskridt; hvordan bevæger vi menneskeheden fremad? Fremskridt for menneskeheden har altid været, og vil altid fortsat være, hvis vi fortsætter med at eksistere, fundamentale, kreative revolutioner i det, som den menneskelige art virkelig er. Det handler ikke om, hvor meget, du producerer, om arbejdskraftens produktivitet, hvor meget kredit, man bruger, hvor mange penge, man investerer. Det er alt sammen komponenter, men hvis man taler om reelt, fundamentalt, menneskeligt fremskridt, økonomisk fremskridt, så er kernen spørgsmålet om, hvordan er det, at menneskeheden på unik vis totalt forandrer arten af sin eksistens på denne planet, og i dette Univers mere generelt? Det er noget, som menneskeheden har gjort i hele sin historie, når vi ikke blev holdt tilbage af imperier, oligarkiske systemer og degenererede ideologier, som i vid udstrækning dominerer i dag.

Menneskehedens natur er totale revolutioner, hvor det faktisk er, som om vi virkelig skaber den menneskelige art på ny, på et højere niveau. Så det er vores mission som menneskehed i dag; det er kampen i dag.

Ud fra diskussionen og hr. LaRouches understregning, så understreger han, at dette må i forreste linje og i centrum. Det er, hvad vi kæmper for; det er vores mission på denne planet. Det betyder videnskab, ægte videnskab. Det betyder at rejse ud i rummet; det betyder det, som Kina gør med sit Måneprogram. At bringe menneskeheden ud i Solsystemet som en ægte, kreativ kraft i Solsystemet på en måde, menneskeheden ikke før har gjort. Det, som Kina gør med Måneprogrammet, deres nuværende fokus på Månens bagside; et fuldstændig mystisk område på mange måder. Et område, der er fuldstændig unikt i Jordens umiddelbare nærhed; og som vil give os fuldstændigt nye indsigter i universet mere bredt. Det er denne form for stræben, som gør det muligt for menneskeheden at komme til disse nye, højere niveauer.

En ting, jeg gerne vil lægge frem på bordet i dag, et spørgsmål, der længe har været emne for diskussion med hr. LaRouche og vores videnskabsteam, er spørgsmålet om Galaksen, det galaktiske system. Dette definerer en ny, fremskudt grænse, de nye domæner af videnskabelig revolution, der er substansen i det, menneskeheden gør for fuldstændigt at transformere sin eksistens. Jeg mener, at det er passende i forbindelse med denne sejr at skønne, hvad disse nye, fremtidige opdagelser kan være; hvad vi bør se frem til. For, som han sagde tidligere i dag, så drejer det sig ikke blot om at gentage noget, man før har gjort; det er altid noget fundamentalt nyt. Og Galaksen er virkelig noget fundamentalt nyt. Vi forstår ikke, hvordan Galaksen fungerer, og vi ved, at, at komme til en højere forståelse af dette – en virkelig forståelse af dette – er den slags ting, der vil transformere, hvad menneskeheden er i dette Univers, i den mest fundamentale forstand.

Vi lever altså i dette galaktiske system, og igen, dette er mere afgørende for vore liv her på Jorden, end folk har tendens til at indse. Dette er fortsat en meget langsomme erkendelse; blot en håndfuld mennesker i befolkningen – mindre lag i det videnskabelige samfund – forfølger og fremlægger virkelig dette. Omstændighederne her på Jorden, som vi lever i og oplever, er ikke Jordomstændigheder; det er ikke engang Solsystemsomstændigheder. Det er galaktiske omstændigheder. For blot at trække et eksempel frem, som vi tidligere har diskuteret, så lever vi i et galaktisk klima. Hvis man ser på Jorden, som den eksisterer i dag, så er de største klimaforandringer, der finder sted, en virkning af vores forhold til vores galaktiske system, for eksempel. Vi er vant til Jorden, som den er i dag. I meget af den moderne civilisations tid har Jorden været relativt lig det, den er i dag; men de omstændigheder, som vi nu oplever, er i meget stor udstrækning en virkning af vores nuværende forhold til Galaksen.

Vi har f.eks. nævnt, at, over meget lange tidsrum, bestemmer f.eks. vores Solsystems bevægelse ind og ud af Galaksens spiralarme nogle af de største variationer, vi ser i klimaoptegnelserne. Årsagen til, at vi f.eks. i det hele taget har iskapper, se på et kort, se på Antarktis, det

er dækket af is. Har I nogen sinde set det uden isdække? Har I nogen sinde været på de antarktiske øer og besøgt søer dér, fisket på Antarktis og set dyrelivet dér? Nej, det har intet menneske oplevet; men sådan plejede det at være. Det plejede at være et kontinent med frilagt landjord, ligesom alle de andre kontinenter. Hvorfor er det så ikke sådan nu? På grund af en virkning af vores position i Galaksen, befinder vi os i en storstilet istidsperiode, som Jorden i perioder gennemgår, som en virkning af vores nuværende relation til Galaksen. Så de omstændigheder, vi oplever, som vi er vant til, som vi ser på Jorden, er for størstedelens vedkommende en virkning af disse større processer; dette er blot ét eksempel.

På vores New Paradigm-show diskuterede vi for nylig en ny artikel, der blev publiceret, og som viste dette på en ny måde. Den viste mere klart, at omstændighederne i atmosfæren, vandcyklussen, skysystemerne – som spiller en enorm rolle for klimaet – på timebasis og dag-til-dag-basis berøres af denne galaktiske indflydelse. Blot én enkelt dags afvigelse i denne galaktiske indflydelse, og man kan omgående måle virkningerne. Så når Solen bliver mere aktiv og skærmer Jorden fra denne galaktiske stråling i blot nogle få dage, så kan man, få dage efter, måle forandringer i skydækket, forandringer i atmosfærens vandcyklus. Så dette galaktiske input, denne stråling, denne virkning af det, vi kalder Galaksens atmosfæriske system, er et konstant input, der bestemmer de omstændigheder, vi oplever her på Jorden.

Dette er blot et indledende eksempel for at få folk til at begynde at tænke over den kendsgerning, at vi er en del af dette meget større system. Det er ikke sådan, at vi lever på Jorden, og så er der denne her galakse derude; vi lever i Galaksen. Galaksen er, hvad vi er en del af. Det er et større system, men pointen er, at det er et større system, som vi endnu ikke forstår. For at trække en parallel, så er det ligesom at se på Solsystemet før Keplers tid. Jorden var en del af Solsystemet, men det forstod man ikke; vi forstod ikke princippet om Solsystemet. Der skulle en virkelig kreativ revolution, en kreativ opdagelse til for at forstå det. Det har vi endnu ikke gjort mht. dette større, galaktiske system. Vi har endnu ikke været igennem den form for virkelig kreativ opdagelse, der virkelig hæver mennesket op på et nyt niveau af fundamental relation til universet gennem at forstå disse principper af en højere orden for det galaktiske system.

Der er meget at sige, men for blot at påpege endnu et eksempel, så har vi nogen forståelse af Solsystemets kredsløb igennem galaksen, dets bevægelse igennem galaksen. Vi har nogen fornemmelse for, iflg. optegnelserne, at dette er bestemmende for klimaforandringer; potentielt set er evolution, udvikling af liv, også noget, der har stået relateret til vores Solsystems relation til galaksen. Dette er store spørgsmål, som jeg blot nævner; der kunne siges meget om dette. Vi har en fornemmelse af disse data, og hvordan disse data relaterer; men det faktiske, fundamentale, basale princip, der styrer vores Solsystems kredsløb rundt i galaksen, eller en stjernes kredsløb i galaksen, er ikke forstået. Vi forstår ikke engang de basale principper for stjernes kredsløbsrelationer i galaksen. Dette er blevet nævnt som en grund til at

påkalde hele denne udforskning af den såkaldte »mørke materie«; det er et andet spørgsmål, som det ville tage en del tid at komme ind på. Men, pointen er, at vi ikke engang kan forklare stjernes kredsløbsperioder omkring galakser med vores nuværende forståelse af den måde, galakser er organiseret på, og af de principper, der styrer galaktiske systemer.

For nu ikke at behandle det for lineært, tror jeg, det er umagen værd at trække en tråd direkte til videnskab og astronomi før Keplers tid. Hvor man f.eks. havde forsøget på, ud fra tidligere opfattelser, tidligere viden, at ekstrapolere en bestemt måde at modellere Solsystemet på og forklare visse observationer. Der var modeller af Solsystemet, lavet af Ptolemaios, af Thyge Brahe, af Kopernikus – som folk måske er mere bekendt med. Men alle disse forsøg på at forklare planeternes bevægelser, at forklare Solsystemet på dengang, var på en måde ekstrapoleringer ud fra en vis antaget tankegang omkring, hvordan universet virkede.

Det, Kepler gjorde, var fundamentalt anderledes, idet han faktisk gjorde en opdagelse. Han ekstrapolerede ikke bare og udvidede tidligere opfattelser af, hvordan solsystemet virkede, baseret på visse antagelser. Han indførte en opdagelse, noget, som han skabte, på unik vis, som en kreativ idé, og det var det, der gjorde det muligt for menneskeheden at kende solsystemet, ikke en ekstrapolering fra observation, ikke en ekstrapolering fra data, men en reel *opdagelse*.

Jeg mener, at dette virkelig er kernen i det, som hr. LaRouche har brugt årtier på at adressere, og som er spørgsmålet om *ægte kreativ opdagelse*, i modsætning til *beskrivelse*, i modsætning til det, man ofte diskuterer som videnskab i dag, der meget mere er empiriske beskrivelser af observation, som måske kommer frem med visse formler eller visse beskrivende relationer, der beskriver fænomener, *versus* ideen om, at der er noget fundamentalt *anderledes* omkring det, som det menneskelige intellekt kan skabe som en fuldstændig ny idé, der ikke kommer fra observationer *som sådan*. Kepler er et meget godt eksempel på dette. Einstein er et meget godt eksempel på dette.

Det er denne form for tænkning, vi må have, hvis vi skal bevæge den menneskelige art fremad. Jeg mener, at det er hr. LaRouches pointe. Vi står nu ved et punkt, hvor det vil kræve denne form for revolutionære opdagelser af universets meget fundamentale organisation, hvis vi skal bevæge menneskeheden ind i dens naturlige, kreative, menneskelige retning. Det kommer ikke fra den form for såkaldt »videnskab«, der ofte undervises i dag, hvilket, mener jeg, er grunden til, at hr. LaRouche fremhæver Einstein som sådan en *afgørende* person på dette tidspunkt, som ét af de sidste mennesker, der virkelig havde en indsigt i denne fundamentale forskel mellem ægte, menneskelig, skabende opdagelse og så blot og bar beskrivelse og observation. Det kan der siges meget om.

Jeg vil gerne nævne endnu et eksempel, før vi måske kommer til en diskussion om dette. Vi har for nylig netop fået et interessant, indledningsvist foreløbigt nyt kort over mange af stjernerne, der omgiver os i vores galakse. Det kommer fra den såkaldte Gaia-satellit. Det, som den-

ne Gaia-satellit nu foretager sig, er, at den meget præcist kortlægger en milliard af vore omgivende stjerners positioner og bevægelser. Vi må vente et par år, før det komplette kort er lavet. Men det er en meget spændende, meget interessant mission, der finder sted lige nu. Vi vil få et kort over bevægelserne – direkte observationer af bevægelserne og retningerne – af en milliard stjerner omkring os. Dette vil give os de bedste observationsdata, vi nogen sinde har haft, om, hvordan vores galakse fungerer, hvordan nogen galakse fungerer, faktisk. Vi vil få direkte målinger af en betragtelig – stadig lille, men dog betragtelig – sektion af vores galaktiske system som helhed. Vi vil dernæst blive i stand til at måle, med større akkuratess end nogen sinde før, hvordan tingene bevæger sig, hvor ting bevæger sig hen, hvilke strukturer, der findes, hvordan forskellige strukturer bevæger sig.

Men hvis vi dernæst ikke fortsætter med at lægge vægten på spørgsmålet om faktisk skabende opdagelse, så vil det ikke gøre tricket. Det vil tage os et skridt på vejen. Den mest passende sammenligning er Thyge Brahe, der havde lavet de hidtil mest præcise observationer af planetbevægelserne på sin tid. Men, da han forsøgte at forklare solsystemet, og hvordan planeterne bevægede sig, tog han en anden vej, baseret på de samme antagelser som sine forgængere, som Kopernikus og Ptolemaios. Selv om han havde data, gjorde han ikke »opdagelsen«, for at sige det enkelt. Det gjorde Kepler. Kepler kunne bruge de samme data til faktisk at gøre en opdagelse. Han havde brug for data til at gøre det, men det var noget, som han kunne skabe i sit eget intellekt, som var opdagelsen, som var det, der virkelig gjorde det muligt for menneskeheden virkelig at forandre sin måde at eksistere i universet på, ved at bevæge sig over i en forståelse af de principper, der organiserer det galaktiske system.

Jeg mener, at dette er den slags eksempler og referenc punkter, som vi kan se hen til i dag mht. den slags udfordringer, vi nu står overfor. Vi er en del af denne galakse. Denne galakse repræsenterer principper af en højere orden for organiseringen af universet, som vi forstår det – det univers, som vi er en del af. Menneskeheden kan på enestående vis opdage disse ting, men kun, når vi erkender, at det ikke bare kommer fra observationer eller beskrivelser, men at spørgsmålet drejer sig om noget unikt ved det menneskelige intellekt og den menneskelige kreativitet, som er videnskabens sande substans.

Jeg er bestemt ikke ekspert på Einstein, men hr. LaRouche har lagt stor vægt på betydningen af Einsteins arbejde. Så vidt jeg forstår, så er Einstein en af de sidste – hvis ikke den sidste – førende videnskabsmand, der virkelig førte en kamp om dette spørgsmål, og som virkelig havde indsigt i den kendsgerning, at der er noget bemærkelsesværdigt ved den kendsgerning, at det menneskelige intellekt kan komme til kundskab om de fundamentale, usete, organiserende principper i universet. Jeg har ikke set, at Einstein reflekterede på sit arbejde på denne måde, men jeg synes, det er temmelig interessant blot at se på hans arbejde og på implikationen af hans arbejde om relativitet, hvor han viser, at ens grundlæggende ideer om rum og tid ikke er sådan, universet er organiseret. For måske at bringe det nærmere til hr.

LaRouches arbejde, så giver ens fysiske sanseopfattelses fortolkning af universet ikke én en direkte forståelse for, hvordan universet faktisk er organiseret.

Men der findes noget i mennesket, der ikke kommer af fysisk sanseopfattelse, som ikke bare kommer af observation, ikke bare fra beskrivelse af data; et potentiale, som menneskeheden har, for at komme til kundskab om årsagerne, principperne, der ikke er tilgængelige for sanseopfattelse. Kernen i det er substansen i det, der gør det muligt for menneskeheden at være en unik art på denne planet. Vi taler om økonomi og vækst og fremskridt. Det er denne form for revolutioner, ikke økonomisk vækst, men fuldstændige revolutioner i det, mennesket er, og som mennesket kan gøre på denne planet, som fundamentalt transformerer arten af vores eksistens. Hvis man ser på niveauet af de samfund, der eksisterede for 1000 år siden, 2000 år siden, 10.000 år siden, og så ser frem til i dag; det er ikke bare en voksende proces med at finde og udnytte ny rigdom, eller sådan noget. Denne progression er en virkning af komplette revolutioner i selve den fundamentale måde, hvorpå mennesket relaterer til universet. Det er vores mission i dag. Det er noget, der er blevet angrebet og skrevet ud af videnskab, skrevet ud af uddannelse, stort set, i dag: dette afgørende spørgsmål om faktisk kreativ opdagelse.

Og igen, så mener jeg, at hr. LaRouche har defineret dette og illustreret dette bedre end nogen anden, jeg nogen sinde har set: den intime forbindelse mellem denne proces og det, der virkelig bevæger samfundet fremad, der virkelig bevæger menneskeheden fremad.

Udfordringen, som hr. LaRouche i dag stiller for os, vil jeg mene, er den, at vi står ved et historisk øjeblik. Dette er en historisk sejr. Det er ikke fuldendt, der er ikke ovre. Der foregår stadig en stor kamp. Men dette åbner op for muligheden for faktisk at få nogle positive løsninger. Men disse positive løsninger er ikke det, folk i samfundet i dag sædvanligvis tænker mht. »positive løsninger«. Det handler ikke bare om at tage livtag med banker og give nogle af deres penge til andre mennesker og omfordele rigdommen. Vi kæmper på et langt højere niveau. Det handler om, hvordan vi rent faktisk bevæger det menneskelige samfund fremad, og hvad vil det sige? Det vil sige, denne slags spørgsmål: Einsteins geni, Keplers geni; at se hen til de nye områder – Galaksen, Månens bagside.

Jeg ved, at dette er en meget kortfattet og generel dækning af en masse stof. Men jeg mener, at dette er noget af den ramme, som vi bør diskutere, for jeg mener, at dette er den virkelige udfordring, som vi på enestående vis, som organisation – LaRouche-organisationen – står overfor; at kæmpe på dette niveau. Jeg er sikker på, at andre mennesker har nogle tanker, men jeg mener, at hr. LaRouche afgjort har intervenseret med et meget provokerende og udfordrende fokus i dag, og jeg mener, at dette måske er en måde at åbne op og få gang i diskussionen.

Hele LPAC-webcastet, med engelsk udskrift, kan følges her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=15013>